

Arrest

nr. 297 553 van 23 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juli 2023 met nr. 292 181, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 juli 2022 een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 29 augustus 2022 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond.

1.2. Op 11 april 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde

van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt op 16 mei 2023 vast dat deze aanvraag onontvankelijk is.

1.3. Eveneens op 16 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [O.,S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- Het hoger belang van het kind : nvt*
- Het gezins- en familieleven : betrokkene is alleenstaande. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM*
- De gezondheidstoestand : besproken medisch advies dd. 02.05.2023*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent,

concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu schendt de bestreden beslissing d.d. 16 mei 2023 het motiveringsbeginsel. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

De bestreden beslissing stelt louter dat verzoeker krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum.

De gemachtigde laat na te vermelden dat de bestreden beslissing gevolg is van de onontvankelijkheidsverklaring van het verzoek tot medische regularisatie uitgaande van verzoeker, beslissing waartegen heden eveneens een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring wordt ingediend.

Dat de beslissing tot onontvankelijkheid zelf nietig is ingevolge onder meer een gebrekkige motivering en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3). De alhier bestreden beslissing werd allerminst met de vereiste zorgvuldigheid genomen, ergo schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de bestreden beslissing nalaat op correcte wijze melding te maken van en rekening te houden met de actuele medische situatie van verzoeker.

Dat de ontstentenis aan correcte verwijzing naar en rekening houden met de actuele medische situatie van verzoeker bovendien een schending met zich meebrengt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De ontstentenis om op correcte wijze melding te maken van en rekening te houden met de actuele medische situatie van verzoeker bestaat erin dat de alhier bestreden beslissing voor wat betreft de gezondheidstoestand verwijst naar het 'besproken medisch advies d.d. 2 mei 2023'.

Dit betreft het schrijven van dr. [B.] d.d. 2 mei 2023, waarin de medische documenten voor de 9te aanvraag d.d. 13 juli 2022 en d.d. 11 april 2023 worden vergeleken, althans volgens het onderwerp van dat schrijven. Het medisch advies d.d. 2 mei 2023, op basis waarvan de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag tot medische regularisatie en indirect dus ook de alhier bestreden beslissing werd genomen, meldt dat het standaard medisch getuigschrift geen nieuwe elementen bevat.

Dit advies gaat derhalve voorbij aan de aanvullingen in het standaard medisch getuigschrift d.d. 28 februari 2023 dat - in tegenstelling tot het standaard medisch getuigschrift d.d. 5 mei 2022 op basis waarvan de eerdere aanvraag tot medische regularisatie werd ingediend - er inmiddels wel een medicamenteuze therapie opgestart bij verzoeker. Het laatste standaard medisch getuigschrift meldt dat verzoeker nu colchicine en piroxicam dient te nemen (stuk 7, vraag C). Dat was nog niet het geval bij de eerste medische regularisatieaanvraag. Bovendien werd aan zijn medische voorgeschiedenis in datzelfde getuigschrift een subconjunctivale bloeding toegevoegd op 16 februari 2023, daterend van na de eerste medische regularisatieaanvraag (stuk 7, vraag 1) en bevestigde dr. Hendrick, huisarts van verzoeker, in een nieuw attest van chronische aandoening voor het eerst dat verzoeker ingevolge de chronisch restrictieve longziekte waaraan hij lijdt geen zware arbeid kan verrichten (stuk 8). Dat het schrijven van dr. [B.] d.d. 2 mei 2023 louter meldt dat er een 'dubbel attest van chronische aandoening' wordt gevoegd, zonder aan te geven dat het nieuwe attest op zich ook nieuwe informatie bevat. Dat dit nieuwe elementen betreffen bij de nieuwe aanvraag tot medische regularisatie waar het 'besproken medisch advies d.d. 2 mei 2023' aan voorbijgaat. Precies nu het besproken medisch advies voorbijgaat aan de nieuwe elementen - nochtans expliciet opgelijst in het verzoek tot medische regularisatie zelf (stuk 9, pagina 4 bovenaan), heeft de alhier bestreden beslissing die daarop is gebaseerd niet op afdoende wijze rekening gehouden met de actuele gezondheidstoestand van verzoeker zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dient vastgesteld dat de alhier bestreden beslissing manifest onzorgvuldig werd voorbereid.

Het 'besluit' van het schrijven van dr. [B.] d.d. 2 mei 2023, waarop de alhier bestreden beslissing voortgaat, stelt dat verzoeker bij zijn aanvraag d.d. 11 april 2023 een standaard medisch getuigschrift voorlegt opgesteld op 13 januari 2022 en meldt dat daaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag d.d. 13 juli 2022. De arts-adviseur besluit dat 'het voorgelegde SMG dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheids-toestand van betrokkene bevestigt'. Dr. [B.] blijkt hiermee foute attesten te hebben vergeleken nu het standaard medisch getuigschrift d.d. 13 januari 2022 louter ter info werd gevoegd bij de aanvraag medische regularisatie d.d. 13 juli 2022, dat werd ingediend op basis van het standaard medisch getuigschrift d.d. 5 mei 2022. De

aanvraag d.d. 11 april 2023, in navolging waarvan de alhier bestreden beslissing werd genomen, werd ingediend op basis van het standaard medisch getuigschrift d.d. 28 februari 2023. Dit laatste standaard medisch getuigschrift blijkt in het 'besluit' van het 'besproken medisch advies d.d. 2 mei 2023' niet in overweging te zijn genomen - het 'besluit' verwijst er zelfs niet naar, wat andermaal de onzorgvuldige voorbereiding van de alhier bestreden beslissing onderlijnt, alsook de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dat uit het bovenvermelde genoegzaam blijkt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota d.d. 19 juli 2023 opgemaakt in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, niet 'uitdrukkelijk een vergelijking werd gemaakt' tussen de elementen ingeroepen in het kader van de voorgaande aanvraag en de nieuwe elementen. Dat de medicamenteuze therapie met colchicine en piroxicam (stuk 7, vraag C), de subconjunctivale bloeding op 16 februari 2023 (stuk 7, vraag 1) en de bevestiging dat verzoeker ingevolge de chronisch restrictieve longziekte waaraan hij lijdt geen zware arbeid kan verrichten (stuk 8) wel degelijk nieuwe elementen uitmaken. In tegenstelling tot wat verwerende partij in diezelfde nota voorhoudt, brengt het loutere feit dat er niet werd gemotiveerd nopens de voormelde elementen wel degelijk met zich mee dat de gemachtigde niet afdoende wijze tot de besluitvorming komt dat verzoeker zich op dezelfde medische elementen beroept, quod non.

Nu zowel de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, als gevolg waarvan de alhier bestreden beslissing werd genomen, als de alhier bestreden beslissing die verwijst naar het 'besproken medisch advies d.d. 2 mei 2023', advies dat blijkens de bovenvermelde uiteenzetting zelf niet is gesteund op een correcte en volledige feitenvinding, schendt de alhier bestreden beslissing eveneens het motiveringsbeginsel.

Dat de bovenvermelde vaststellingen voorts maken dat de beslissing tot onontvankelijkheid nietig is, dat daar minstens gerede twijfel over bestaat. Dat de gebeurlijke nietigverklaring van de beslissing tot onontvankelijkheid de nietigheid van de alhier bestreden beslissing met zich zal meebrengen nu verzoeker daardoor niet meer onder toepassing zal vallen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de gemachtigde de gemeente de instructie zal moeten geven om een (nieuw) attest van immatriculatie af te geven aan verzoeker (Hof van Beroep Luik 13 februari 2013, nr. 2012/FR/243). Dat de nietigheid van de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt dat ook de alhier bestreden beslissing nietig is nu die daarop is gebaseerd."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij stelt vast dat dat de kritiek van de verzoekende partij hoofdzakelijk is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de gemachtigde beslist heeft tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, niet verplicht te verwijzen naar de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt tevens op dat deze beslissing een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uitmaakt, die geenszins een loutere gevolgbeslissing is van de onontvankelijkheidsbeslissing.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen (zie naar analogie R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013).

Terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten wél verwijst naar het advies d.d. 02.05.2023 van de ambtenaar-geneesheer in toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Vervolgens formuleert de verzoekende partij kritiek tegen de onontvankelijkheidsbeslissing die evenwel niet wordt aangevochten.

De verzoekende partij beweert dat er in de beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.02.2013 waarin melding wordt gemaakt van:

- Nieuwe medicatie: colchicine en piroxicam
- Een subconjunctivale bloeding d.d. 16.02.2023

De kritiek van de verzoekende partij is niet ernstig.

Uit de motieven van de beslissing d.d. 16.05.2023 blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

[...]

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend (R.v.V. nr. 135.826 van 5 januari 2015).

Uit het advies van 02.05.2023 dat door de arts-adviseur werd verleend naar aanleiding van de meest recente, tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt ook dat uitdrukkelijk een vergelijking werd gemaakt met de elementen, dewelke reeds in het kader van de voorgaande aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen door de verzoekende partij.

Door de arts-adviseur diende te worden vastgesteld dat er geen sprake is van nieuwe elementen/diagnose.

Terwijl de betreffende pathologie (longfibrose/sarcoïdose) bovendien ook reeds uitgebreid werd besproken in het kader van vroegere aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande werd door de arts-adviseur bijgevolg geheel terecht besloten dat er in vergelijking met de vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen nieuwe medische elementen werden aangehaald.

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat er niet werd gemotiveerd nopens de medicamenteuze therapie en de subconjunctivale bloeding, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat deze toevoegingen een evolutie in zijn medische toestand aantonen.

De medicatie waarvan sprake betreft een middel tegen jicht en een pijnstiller. In het eerder advies van de ambtenaar-geneesheer was al sprake van pijnstillers.

De subconjunctivale bloeding heeft hoogst waarschijnlijk betrekking op de ooginfectie waarvan sprake in het interview d.d. 09.03.2023 van de terugkeercoach. Er wordt zelfs geen melding gemaakt van deze ooginfectie in het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.02.2023, dus dit probleem lijkt verholpen. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij -gelet op de ondubbelzinnige vaststellingen van de arts-adviseur- niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Verweerder stelt nog vast dat de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat de arts-adviseur enkel zou zijn nagegaan of een nieuwe diagnose werd aangetoond middels de laatste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 02.05.2023 blijkt evenwel dat het onderzoek naar gebeurlijke nieuwe medische elementen allerm minst verengd werd tot een nieuwe diagnose. Door de arts-adviseur werd op gedegen wijze toegelicht om welke reden bepaalde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Terwijl specifiek met betrekking tot het standaard medisch getuigschrift van 13.01.2023 uiteraard dat van 28.02.2023 wordt gevisieerd. Dit betreft een materiële vergissing.

Eén en ander klemmt a fortiori nu de verzoekende partij zelf niet aantoonst dat door een evolutie in haar aandoening, dan wel in de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst de eerdere vaststellingen van de arts-adviseur achterhaald zouden zijn.

Van de arts-adviseur kan, evenmin als van de gemachtigde van de Minister worden verwacht dat hij de motieven van zijn motieven nog verder verduidelijkt: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Zie in dezelfde zin:

"Verzoekers geven aan dat verweerder algemeen zou blijven in zijn bewoordingen en meer specifiek niet aanhaalt welke precieze elementen reeds eerder werden ingeroepen. De Raad merkt in dit verband op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder stelt dat er geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 3 augustus 2010. Er kan worden verwacht van verzoekers dat zij kennis hebben van de elementen die zij hebben ingeroepen in het kader van deze vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden en dat voormelde motivering hen dan ook in staat stelt - zoals ook blijkt uit verzoekers hun verdere uiteenzetting - om in rechte op te komen tegen deze beslissing. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere algemene stijlformule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103)." (R.v.V. nr. 98.854 dd. 14.03.2013)

Verweerder benadrukt in dit kader nog dat de bewijslast in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekende vreemdeling.

Zie ook:

"De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling; verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden."

(R.v.V. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rvv-cce.be)

Gelet op het voorgaande komt het aan de verzoekende partij zelf toe om de door haar aangehaalde aandoeningen te objectiveren, indien zij beoogt aan te tonen dat er sprake is van nieuwe medische elementen, dewelke nog niet eerder in het kader van een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden besproken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Voormelde wetsbepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Inzake de gezondheidstoestand van verzoeker op basis waarvan op 11 april 2023 een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, verwijst verweerder in het bestreden bevel naar het medisch advies van een arts-adviseur van 2 mei 2023. Op basis van dit medisch advies, waarin wordt gesteld dat in het kader van de voormelde aanvraag geen nieuwe elementen blijken in vergelijking met een eerdere aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd de aanvraag van 11 april 2023 voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel ook onontvankelijk verklaard.

Bij arrest van 23 november 2023 met nummer 297 552 ging de Raad evenwel over tot de nietigverklaring van deze beslissing tot onontvankelijkheid van 16 mei 2023, omdat in deze beslissing – met inbegrip van het medisch advies van 2 mei 2023 – niet werd gemotiveerd inzake of duidelijk rekening werd gehouden met de nieuwe medicamenteuze therapie van verzoeker. Deze nietigverklaring heeft tot gevolg dat deze beslissing retroactief uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Voormeld arrest en de hierin gedane vaststellingen impliceren dat ook bij het nemen van de verwijderingsmaatregel niet of onvoldoende rekening werd gehouden met de gezondheidsproblematiek van verzoeker, minstens niet op een voldoende zorgvuldige wijze. De nietigverklaring van voormelde beslissing tot onontvankelijkheid vormt aldus evenzeer een grond tot nietigverklaring van het thans voorliggende bevel. Zoals verzoeker terecht opmerkt, impliceert de nietigverklaring van de beslissing inzake zijn medische verblijfsaanvraag dat niet blijkt dat er terdege rekening werd gehouden met deze aanvraag en zijn hierin vervatte gezondheidstoestand alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen

uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS